

I saa Henseende maa vi paa Provinshandelsstandens Vegne meget indtrængende andrage om, at der i Loven maa blive indsat en Bestemmelse, der ændrer Regelen om Toldbottid i Frdg. om Tolden og Købstad-Konsumtionen af 1. Februar 1797 § 101, hvorefter Opsynsforretningerne ved Lossen og deslige i Købstæderne, naar forlanges, skulle fortsættes uafbrudt Søndage fra Solens Opgang til dens Nedgang. Medens nemlig denne Bestemmelse i Sommerhalvaaret paalægger de ved Toldekspeditionen i Provinserne ansatte Funktionærer en Arbejdstid, der rækker betydeligt ud over, hvad der fra Handelens og Skibsfartens Side er praktisk paakrævet, medfører den paa den anden Side i Vinterhalvaaret en Indskrænkning i Tiden for Toldekspedition, som staar i Modstrid med Nutidens Arbejdsforhold i Handel og Skibsfart. Toldekspedition kan vel faktisk faas udenfor den lovbestemte Tid, men dels haves der, saa vidt vides, intet retligt Krav herpaa, og dels maa der herfor af den, der ønsker saadan Ekspedition, betales Vederlag i Form af Diæter til Overopsyn, Assistenten, Pakhuskarle og Rorsbetjente. Det har længe været et i Provinshandelsstanden almindelig udbredt Ønske, at der kunde hidføres en Forandring i dette Forhold, saaledes at det blev bragt i Overensstemmelse med Nutidens rimelige Krav. Da Provinshandelsstandens saavel til Finansministeren som derefter under 29. Marts 1902 til Regering og Rigsdag indgivne Andragende om Ændring heri hidtil har vist sig forgæves, kunne vi ikke undlade nu paa ny indtrængende at andrage om, at Tiden for Toldekspedition i Købstæderne og derunder navnlig for Opsynet med Losningen af Skibe maa blive ændret saaledes, at den — lige med, hvad der er Tilfældet ved andre Statsanstalter som Jernbaner og Postvæsen, hvor Ekspeditionstiden i Almindelighed falder sammen med den almindelige Arbejdstid — fremtidig fastsættes til Tiden fra Kl. 6 Morgen til Kl. 6 Aften hele Aaret igennem — en Ændring, der alene gaar ud paa at hidføre Overensstemmelse med Nutidens Forhold paa dette Punkt.

Idet Forslagets § 8 bestemmer, at den til Klareringen nødvendige Arbejds-kraft bekostes af den klarerende, maa det fra Handelsstandens Side opstilles som en i almindelige Konkurrencehensyn grundet uafviselig Fordring, at der drages Omsorg for, at Taksterne for den saakaldte Fremlosning blive ens for alle Toldsteder.

Man maa dernæst meget beklage, at Forslagets § 24 ophæver sidste Sætning i Frdg. 1. Februar 1797 § 220 c. — en Foranstaltning, der uden at gavne Statens Interesser i væsentlig Grad vil formindske Kredittens Betydning for Købmændene, navnlig ved større Toldsteder.

Ved Beregningen af Pakhusleje formene vi, at det med Billighed kan forlanges, at Oplæggelsesdagen i alle Tilfælde ved søværts indgaaede Varer — og ikke blot under „særlige Forhold og med Toldbestyrelsens Tilladelse“, jfr. Forslagets § 34, 1ste Stykke i Slutningen — ansættes til den Dag, paa hvilken en given Vare er ud-lossen eller eventuelt Losningen af Skibet er endt.

Hvad særlig Kreditoplagsretten angaar, har Handelsstanden den største Interesse i, at Adgang til Kreditoplag bliver saa let som muligt, og vi tillade os derfor at henlede Opmærksomheden herpaa, navnlig da Provsbyerne i Henseende til den administrativt indrømmede Kreditoplagsret hidtil have været uheldigere stillede end Hovedstaden. Blandt andet vil det være af meget stor Betydning for Forhandlerne af Artikler som f. Eks. Trælast og Manufakturvarer under Pos. 134, 139—141, der ved den ny Toldlov blive belagte med en lavere Told end tidligere, at der, saavdt der samtidig indføres Kreditoplagsret for den paagældende Vare, da administrativt indrømmes saadan Adgang forinden Lovens Ikrafttræden, idet Forhandlerne kun derved — lige med Forhandlerne af andre i Told nedsatte Varer — kunne komme til at nyde godt af den foretagne Nedsættelse uden at skulle være nødte til at rydde deres Lagere ud, hvilket særlig for Trælasts Vedkommende er overordentlig vanskeligt eller rettere umuligt for den, der vil levere en vel lagret Vare.

Endvidere giver Bestemmelsen i Forslagets § 37 om Forpligtelsen til at meddele Toldvæsenet visse Oplysninger i statistiske Øjemeds Tjeneste i en enkelt Retning Anledning til store Betæneligheder. Vi kunne ikke tro andet, end at det for Statistikens Skyld maa være tilstrækkeligt, at Varemottageren opgiver, i hvilket Land Varen er indkøbt, eller hvortil den udføres, og vi maa bestemt hævde, at den nærmere Angivelse af Stedet, hvor Varen er købt, eller hvortil den sælges, af nærliggende Konkurrencehensyn i overmaade mange Tilfælde kan blive i højeste Grad skadelig for den importerende eller eksporterende Købmand og navnlig ubillig imod den, der viser det Initiativ at bryde ny Baner. Vi føle os ogsaa meget ængstelige ved Bestemmel-